CELESTIN MEDOVIĆ

MDCCCLIX—MCMXX

CELESTIN MEDOVIĆ

MDCCCLIX — MCMXX

„TIPOGRAFIJA" D. D. ZAGREB

DOM LIKOVNIH UMJETNOSTI KRALJA PETRA I
VELIKOG OSLOBODIOCA U ZAGREBU

IZLOŽBA

CELESTINA MEDOVIĆA

POD POKROVITELJSTVOM
PREUZVIŠENOGA GOSPODINA
DRA ALOJZIJA STEPINCA
NADBISKUPA ZAGREBAČKOG
I HRVATSKOG METROPOLITE

PRIREDILO HRVATSKO DRUŠTVO UMJETNOSTI
ZAGREB — SPLIT

2 — 30 IV 1939

HRVATSKO društvo umjetnosti priređuje ovu izložbu radova Celestina Medovića u želji da prikaže današnjoj generaciji rad majstora, koji je s Bukovcem zauzimao najvidnije mjesto u nedavnoj prošlosti hrvatskog slikarstva. Društvo će nastojati da i u buduće na sličan način osvježi uspomenu na vrijedne likovne radnike, koji su potekli iz našeg naroda. Na ovoj su izložbi zastupani umjetnički radovi iz sviju perioda Medovićeva stvaranja, pa će ona pružiti svakome priliku da upozna liniju njegova razvoja u raznolikosti motiva i tehnika. Njegove nam slike neće samo predočiti povijesne događaje iz hrvatske prošlosti, nego ćemo gledajući ih osjetiti veliku povezanost umjetnika sa svojom rodnom grudom. Njegove su svetačke slike pune unutrašnjeg uzbuđenja i izražaja, pa je slikarstvo religioznog karaktera njegova najjača strana. I tako je Medović sažeo u svom stvaranju bitne karakteristike mediteranske kulture: saživjelost s prirodom bogatom kontrastima, a ipak u svakoj promjeni lijepom i skladnom, a uz to sposobnost za unutrašnja uzdignuća i intenzivno doživljavanje božanskog u čovjeku. Težnja za višim i ljepšim, koja već vjekovima stvara u tom pojasu Evrope djela neprolazne vrijednosti, kojima oplođuje osjećaje i misli milijuna, našla je i u Medoviću hrabrog pobornika i dostojnog barjaktara u ovoj našoj skromnoj i maloj sredini, koja je živjela i živi u teškim prilikama. Ne precjenjujući njegovo značenje »Hrvatsko društvo umjetnosti« smatra da je ipak došao čas da mu se hrvatski narod oduži za njegov pošten i savjestan rad na likovnom polju, koji je vrijedan ne samo po svojoj umjetničkoj kvaliteti, nego i po tome, što je Medović kao i Bukovac krajem XIX-tog stoljeća ponovno povezao kulturna nastojanja Dalmatinske i Banske Hrvatske.

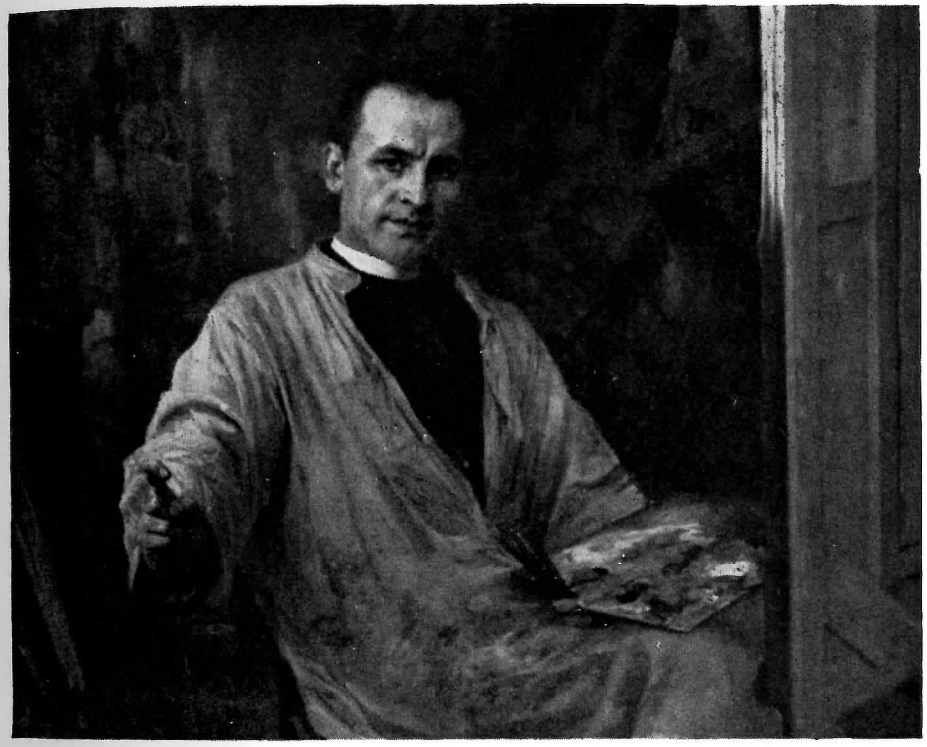

VLAHO BUKOVAC

PORTRET CELESTINA MEDOVIĆA

CELESTIN MEDOVIĆ

1859-1920

Smisao i ukorijenjenu ljubav za umjetničko stvaranje zasvjedočili su Hrvati već od vremena dolaska u novu postojbinu likovnim tekovinama trajne vrijednosti. Dolazeći u doticaj s jačim kulturama znali su tuđe utjecaje prekaliti svojim osjećajima podavši redovito umjetničkim djelima lično obilježje; u koliko je taj individualni izraz bio jasniji i očitiji, to je stvaranje sâmo u svojoj umjetničkoj vrijednosti bilo pozitivnije.

Tokom čitavog srednjega vijeka preko epohe nadasve interesantnih starohrvatskih crkvica i kamene pleterne ornamentike, kroz romaniku i gotiku kao i za vremena renesanse bile su kulturne veze s Italijom jake. Mnogi su talijanski majstori radili u našim krajevima, a Dalmatinska je Hrvatska dala čitav niz vrijednih i poznatih umjetnika, koji su iako odgojeni u kulturnoj sferi talijanskoj dali domovini sjajnih djela, u kojima živi njihov samostalni i osebujni izraz. Poslije toga bujnog likovnog života nastaje zastoj u dotadanjem bogatom stvaranju, a jače se umjetničke ličnosti prestaju javljati.

Zbog političkih prilika zadobivaju sjeverniji krajevi Hrvatske sve veću važnost i u umjetničkom pogledu, no jače se nastojanje za individualnim likovnim izrazom javlja istom u 19 stoljeću.

Međutim pod pritiskom apsolutizma bile su te naporne težnje i stremljenja obilježena više ili manje tuđinskim žigom, a stvarači su, u koliko sami nisu bili tuđinci, neindividualno prenosili u našu sredinu tuđe likovne vrednote. To je stanje potrajalo sve do 70-tih godina kad su nagodbene prilike omogućile bar donekle spontaniji i slobodniji kulturni razvoj. No tek 90-tih godina uspjelo je ne samo snažnije prodrijeti u kompleks suvremenog svjetskoga duhovnog zbivanja nego i umjetničkim napose likovnim realizacijama podati, ponovno, izrazitije specifično naše obilježje. Inicijativom Strossmayera i naporima Kršnjavoga stvarala se u Zagrebu solidna osnovica na kojoj se uspješno razvijala naša moderna.

Na slikarskom je području u nas početak ozbiljnijeg rada vezan uz ime Mašićevo, ali naš samostalni likovni život u pravom smislu započinje istom s Bukovcem i Medovićem, koji su, zaslugom Kršnjavoga, djelovali i u Zagrebu. Oba su ova slikara, podjednako snažnih nadarenosti, uspjela uza sve ucijepljene značajke njihova školovanja zadržati svoj naročiti lični izraz, postavši najjačim i najizrazitijim umjetničkim pretstavnicima svoga vremena.

Umjetničko bi se djelovanje Celestina Medovića, prvaka među hrvatskim slikarima u kompoziciji i u izražaju čuvstva, moglo raščlaniti uglavnom u tri perioda: I, slikarsko školovanje u Italiji (1880 do 1886) i Münchenu (1886—1893), s prvim velikim uspjesima u tuđini. U tom se periodu već potpuno formirao neosporivi Medovićev slikarski talenat. II, rad i boravak u Zagrebu (1895—1900), u uskom doticaju s Bukovcem. Iz tog su perioda, uz religiozne kompozicije većeg stila, najpoznatije njegove monumentalne historijske slike, koje je svojim jakim talentom za kompoziciju i s mnogo dara za dekorativnost vrlo uspješno rješavao. Boje su mu već življe, premda uvijek ostaju tamnije od Bukovčevih. Na njega je kao mlada čovjeka djelovala tradicija hrvatske historije te je on ove teme obrađivao s ljubavlju. III period Medovićeva rada (1900—1920) vezan je od odlaska umjetnikova iz Zagreba sve do njegove smrti uglavnom uz Kunu. Tu radi svoje kasne pejzaže i marine u punom plein-airu, a ranije detaljne savjesne studije i tamnije tonove zamijeni vedra improvizacija i svijetla šarena paleta, oživljena osobito s mnogo zeleno-žutih i violetno-rumenih tonova.

Veoma produktivan i mnogostran ostavio je osim brojnih uljenih slika (ima ih od golemih platna do sasvim malih formata), mnoštvo skica, studija i crteža, a mnogi su mu radovi razasuti po Evropi.

Bogat kolorit, s početka pomalo taman, postaje kasnije vedriji i bujniji. Tehnika mu je dobra, potez kistom siguran; detalji često pomno prostudirani: neke partije svojom delikatnošću začuđuju.

Đak eklektikâ, odgojen u duhu historijskog i religioznog slikarstva, poprimio je Medović sve tipične karakteristike kao i solidnu tehniku slikanja, ali je ipak uspio svojim radovima dati lični biljeg: naglašeni realizam i izvjesnu specijalno njemu svojstvenu tonsku i kolorističu notu (violetno-plavi i sivkasti tonovi). Za njega se s pravom može reći, da je cijeli svoj život posvetio umjetnosti, te se već od ranih dana konsekventno borio za što uspješniji svoj likovni razvoj. Premda su mu mnoga nadanja za vrijeme njegova likovnog stvaranja propala, a mnoga htijenja ostala neispunjena — ostavio je Medović neosporno pozitivnih vrijednosti u svom opsežnom životnom djelu.

Celestin Medović rođen je dne 17 studenoga 1859 god. u Kuni na poluotoku Pelješcu. Roditelji mu bijahu siromašni seljaci pa je i on proveo svoje djetinstvo u oskudici. U rodnom je selu svršio pučku školu, pročuvši se već tada kao dobar crtač. Volio je svoj zavičaj, te se češće u nj navraćao: najposlije se sasvim povukao u Kunu, gdje je s ljubavlju slikao tamošnji bogati i slikoviti pejzaž. — Mladi bi Medović redovno odlazio u samostan i dvorio pri misi. Jednom ga gvardijan samostana opazi, gdje ugljenom crta po samostanskom zidu, pa znajući za njegovu nadarenost, pozove ga da stupi na nauke u samostan. Pristavši Medović na prijedlog gvardijana o. Paulina, spremi se u Kuni za licej; odavde prijeđe u stari samostan Male Braće u Dubrovnik, gdje je svoje krsno ime Mato promijenio u Celestin (zbog toga je obično svoje slike signirao sa C. M. Medović). Uskoro je bio Medović i u samostanu zapažen kao talentiran crtač. Dobivši nakon novicijata ćeliju izvan sjemeništa, dade se mladi Celestin svim marom na rad, crtajući po nekoliko sati na dan. Kada je bio u drugom tečaju teologije, dođe iz Rima u Dubrovnik general franjevačkog reda o. Bernardino da Portogruaro, te vidjevši Celestinove crteže, obeća mu, da će ga poslije teologije dozvati u Rim na slikarske studije.

1880 god. primi Medović svećenički red, i dobije poziv da dođe na studije u Rim, gdje će stanovati u samostanu irskih franjevaca Sant' Isidoro. U Rimu ga general franjevačkog reda uputi da pohađa slikarsku školu Ludovica Seitza i ujedno mu dopusti posjećivati sve crkve i galerije slika, u prvom redu Vatikansku, no zabrani mu polazak državne slikarske akademije. Medović je s pravom žalio za državnom akademijom ističući da se u njoj može više naučiti nego u privatnih profesora, jer da na akademiji ima živih modela, a i raznoliko shvaćanje i različiti načini slikanja također mnogo koriste. Ušavši u Seitzov atelier, nije mogao naći pravoga kontakta sa svo-

jim profesorom. Medović je naime snažno naginjao realizmu, pa je ubrzo spoznao, da je njegov profesor »stilista i malo realan«, o čemu nam govore njegovi zapisi. Izvrsni tehničari, tipični eklektici Ludovico Seitz, kao i njegov otac poznati Alexander Seitz, (1811—1888) izrađivahu svoje brojne religiozne slike u duhu predstavnika Nazarenske škole Corneliusa i Overbecka, tražeći poput ovih uvijek pobude za svoj rad u slikama trecenta i quattrocenta. (Oba su Seitza slikali slike i u đakovačkoj katedrali.) »— Vazda bi me svjetovao da se držim blaženog Angelica i drugih Prerafaelita, što mi apsolutno nije bilo po ćudi —«, piše o Seitzu nezadovoljni Medović. Pohađajući s početka ipak redovno Seitzovu školu, u slobodnom je vremenu neumorno studirao po rimskim galerijama i crkvama, u kojima su ga se jače doimala reprezentativna djela cinquecenta i seicenta (Raphael, Domenichino i Tizian) sa svojim snažnim i blještavim koloritom, od jednostavnijih i mirnih ranorenesansnih slika.

Upoznavši se s eklektikom Francescom Grandijem, kojega je zavolio radi slobodnijeg načina rada i življega kolorita, počeo je Medović posjećivati njegov atelier. Za vrijeme svoga rimskog školovanja obiđe on u svrhu studija slikovite male gradove Umbrije i Toskane, gdje je na njega djelovala osobito Firenza sa svojim bogatim galerijama.

Na proljetnoj umjetničkoj izložbi u Rimu 1882 god. izložio je Medović prvi puta javno, i to svoju uljenu sliku »Dva stara fratra«, koji idući za sprovodom nose u ruci duplire. Naročito su na toj slici dobre karakteristične fratarske glave, kompozicija je vješta, realizam naglašen. Kritika je mladoga slikara silno pohvalila ističući njegov neosporivi talenat. Najpozitivniju kritiku međutim donio je ugledni, ali protukatolički list »La Capitale«. To su iskoristili Medovićevi zavidnici te mu je zbog različnih intriga otežao boravak u Saint' Isidoro. Prema toj istoj slici, koja je na samoj izložbi i prodana, načinio je i crtež »Za sprovodom«.

Već na početku umjetničkog stvaranja, pod utjecajima svoga školovanja, priklanja se Medović u glavnom historičkom i religioznom slikarstvu, koji će smjer još poduprijeti njegovo kasnije školovanje u Firenzi i Münchenu. Značajno je međutim za njega,

da je već na tim ranim slikama, uz vrlo vještu kompoziciju, došla do izražaja i njegova ozbiljna sklonost realizmu.

Boraveći i slikajući za vrijeme praznika 1882 god. u samostanu u Fucecchiju, tužio se franjevcu Cardiniju na skučenost svoga školovanja u Rimu. Cardinijevim zauzimanjem dobi dopuštenje te 1884 god. pođe na dalje umjetničko obrazovanje u Firenzu Cardinijevu prijatelju, slikaru teatralno komponiranih historijskih i religioznih slika, Antoniju Ciseriju. U privatnoj slikarskoj akademiji prof. Ciserija studiralo se kao na svakoj državnoj akademiji, te je Medović konačno mogao, uz kostim i glavu, raditi i akt. »— Vrijedno mi je u toj školi samo devet mjeseci više nego sve vrijeme u Rimu —«, piše Medović. Eklektik Ciseri bio je u koloritu slab, a jači u crtežu i kompoziciji, ali je naginjao realizmu, pa je već time stekao simpatije mladog umjetnika. Budući da se mnogo govorilo o velikoj slobodi u Ciserijevoj školi, pozove ga general franjevačkog reda da se vrati u Rim u Sant' Isidoro. Teška srca napusti on Firenzu, no prije povratka u Rim posjeti Ravennu i Bolognu, gdje je proučio čuvenu galeriju, u kojoj je na nj osobito djelovao Raphael, te kolorit Guida Renija i Domenichina. U Rimu nije više zalazio u Seitzovu školu, a kako ne htjede slikati ni u samostanu, iznajmi s jednim drugom slikarom, u ulici della Ripetta, mali atelier. Na proljetnoj izložbi 1884 god. sudjeluje i Medović sa slikom biblijskog sadržaja »Super flumina Babylonis«, te ga i ovaj put cijela kritika naročito pohvali, a slika bi prodana. No Medovića su i u Dubrovniku optuživali da ima vlastiti atelier, sumnjivo društvo, da se kojekuda skita, i tada on dobije poziv od provincijala dubrovačke redodržave da se vrati kući.

U Rimu se upoznao i s dubrovačkim bakrorescem Petrom Mančunom (1803—1888) te je na njegov nagovor počeo studirati bakrorez, ali morade prekinuti studije i vratiti se 1886 u Dubrovnik. Premda ga u samostanu dočekaše s najvećim simpatijama, on nije bio zadovoljan osjećajući da bi morao svoj slikarski studij još usavršiti: — »... nijesam zadovoljan. Osjećam se kao izgubljen iako me odasvud obasiplju hvalama. Još se nikako ne osjećam pravim umjetnikom te sam uvjeren da još moram učiti —«. U samostanu, u slabo osvijetljenoj ćeliji, nastavlja rad. U to je doba za kapelu

nove bolnice na Pilama izradio sliku »Isus pada pod križem« po narudžbi Zemaljskog dalmatinskog odbora u Zadru. Kompozicija i kolorit slike toliko su se svidjeli, da mu je uz dobru nagradu bio podijeljen i godišnji stipendij u svrhu daljeg usavršavanja. Tada se već Medović bio pročuo kao izvrstan slikar, pa je dobivao brojne narudžbe. I opet mu je slučaj bio sklon. U Dubrovnik je naime 1886 god. došao kao gost grofa Mate Pucića poznati bečki pejzažist prof. Emil Jakob Schindler (1842—1892), da upozna naročito našu dubrovačku obalu. Pucić povede Schindlera u neugledni Medovićev atelier i tom prilikom Medović, kojega su se stvari Schindleru jako svidjele, opiše bečkom profesoru svoje školovanje i nezadovoljstvo što se ne može konačno usavršiti. Schindler mu je mnogo pričao o umjetničkoj akademiji u Münchenu i obeća mu, da će se zauzeti za nastavak njegovih studija u Njemačkoj. Poslavši Schindler uz svoju preporuku nekoliko Medovićevih crteža prof. Löfftzu u München, dobije odgovor, da će ga ovaj rado primiti na akademiju. Nakon mnogih intervencija uglednih ličnosti, među ostalima i papinskog nuncija, uspjelo je sklonuti generala franjevačkog reda u Rimu da dopusti o. Celestinu nastavak slikarskih studija u Münchenu. Prije polaska posjeti Medović svoju dragu Kunu, a onda se preko Beča sretan zaputi na glasovitu slikarsku akademiju u München, gdje se nastani u samostanu Sv. Ane. To je bilo u jesen 1886 god. Iako je te iste godine umro glasoviti historički slikar Piloty (1826—1886), francuski impresionizam još dugo ne osvaja münchensku akademiju, nego se u njoj i dalje nastavlja rad u duhu historičkog dekorativnog slikarstva s pomalo slatkim načinom tretiranja forme. U tom je milieuu Medović, pod vodstvom prof. Gabriela Hackla i Ludwiga Löfftza, sljedbenika Pilotya i Lindenschmidta, dovršio svoje studije. Najprije studira crtanje kod Hackla, zatim prijeđe prof. Löfftzu, koji je na nj snažno djelovao, te u njega izuči tehniku slikanja (Malschule), a konačno kod prof. Wagnera kompoziciju. Kroz cijelo je školovanje bio odličan đak, pa mu je bio dodijeljen i poseban atelier, a za svoj prvi samostalni rad na akademiji, »Sv. Magdalenu«, bio je odlikovan.

Medovićeva velika historijska slika »Bakhova svečanost«, koja prikazuje progon kršćana za cara Nerona, bila je izložena na münchenskoj proljetnoj izložbi, gdje je postigla silan uspjeh. Tu je sliku Medović radio u Münchenu dvije godine: dovršena je 1893. Suvremena njemačka kritika laskavo je pohvalila hrvatskog umjetnika ističući sjajnu kompoziciju ove figuralno bogate slike i dramatsku snagu prikaza, svrstavajući taj rad u najbolje slike modernoga doba. »Bakhova svečanost« bila je s istim uspjehom izložena u Berlinu, Kopenhagenu, Londonu, Parizu (tom je prilikom Medović imenovan počasnim oficirom pariske akademije umjetnosti), Beču i, napokon, u Zagrebu, gdje je i prodana.

Među münchenskim radovima ističu se još tehnički dotjerane slike »Sv. Bonaventure« i »Sv. Franje Asiškog«, koje pripadaju među najbolje Medovićeve radnje. Na ovima su, kao i na mnogim drugima svetačkim slikama Medovićevim, glave produhovljene mističnim religioznim zanosom, s vlažnim pogledima punim duboke čežnje. Na tim su slikama boje slatke, s mekanim prelazima, detalji često odlično izvedeni i ističu se naročito mekoćom obradbe. Taj duboki duševni izražaj u mističnom zanosu kršćanske pobožnosti, u posljednjem periodu umjetnikova rada, ustupa mjesto izražaju boje, te Medović postaje pretežno kolorist.

U jesen 1893 god. ostavi Medović sa žaljenjem München, gdje je završio studije i postao toliko slavan, te se povrati preko Trsta u Dubrovnik. Došavši u Dubrovnik zatraži da mu se u samostanu sagradi zaseban atelier. Budući da su Medoviću za njegov rad bili potrebni modeli oba spola, a propisi reda su se tome protivili, ponudi grof Mato Pucić Medoviću da uredi u njegovoj vili na Pilama atelier, a on to uz pristanak provincijala i učini. No i ovdje su protiv Medovića zaređale tužbe.

U tim prilikama, iste godine, čestita mu u pismu Franjo Rački na velikim uspjesima, ističući da je Dubrovnik nepodesan za njegovo uspješno dalje napredovanje, te da bi bilo korisnije i za samog Medovića, a i za cjelokupni naš umjetnički razvoj, da se Medović nastani u Zagrebu, koji kao kulturna metropola na slavenskog jugu daje ipak najviše mogućnosti za razvitak. Obeća mu lijepe narudžbe i samostalan atelier, ako prijeđe u zagrebački franjevački samostan.

Ne potraja dugo, a osjetljivi se Medović raskrsti s grofom Pucićem, te napustivši u naglosti atelier, vrati se u samostan. Zatim

ode u Kunu, gdje je radio neke portrete i pejzaže, i sve više želio da pođe u Zagreb, osjećajući potrebu za slobodom, za kontaktom s drugim umjetnicima i za svojim samostalnim atelierom, a osim toga se nadaše i narudžbama. Medović se borio između dvije mogućnosti: ili da ostane vjeran samostanu, po njegovu mišljenju na štetu slikarstva, ili da se oslobodi da uzmogne razviti svoj talenat. Budući da je imao teška iskustva u samostanu, u kojemu se nije mogao dovoljno slobodno razvijati, ne pristade ni na ponudu Račkoga. Godine 1894 javi provincijal o. Celestinu da se ili konačno vrati u samostan, pokoravajući se starješinama, ili da u Rimu zatraži sekularizaciju.

Medović učini ovo potonje, očekujući u Kuni da postane mirski svećenik i da se nastani u Zagrebu. Rački ga međutim ponovno poziva u Zagreb da izradi oltarnu sliku Sv. Jeronima za zagrebačku katedralu, a Tadija Smičiklas u ime Strossmayera u Đakovo radi narudžbe slika. Medović ode u Đakovo biskupu Strossmayeru, koji u njega naruči dvije kompozicije za svoju katedralu, preporučivši mu da najprije u Italiji prouči slikarstvo trecenta i quattrocenta. S jeseni god. 1894 doista pođe Medović preko Kotora u Brindisi; posjeti Napulj, Pompeje i Rim, gdje je na Forumu radio studije za kompoziciju Srijemskih mučenika, a zatim se vrati u Kunu. Još prije ovoga putovanja pozivao je Medovića u Zagreb i Kršnjavi (1845 do 1927), obećavajući mu u ime hrvatske vlade narudžbu slika za svečanu dvoranu u palači vladina Odjeljenja za bogoštovlje i nastavu, u kojoj su trebali biti prikazani glavni momenti iz povijesti hrvatskog naroda. Medović se odazove pozivu Kršnjavoga, pun nada da će moći slobodno razvijati svoj talenat, te se u proljeće 1895 god. preseli u Zagreb, gdje je izradio svoje velike historijske kompozicije. Kršnjavi je nastojao privući što više, i što boljih, umjetnika u Zagreb, hrvatski likovni centar. On piše u »Hrvatskom kolu« I, god. 1905: — »Pozvao sam Medovića u Zagreb. Kad sam njegov list, gdje mi obećaje, da će doći, pokazao Bukovcu, svjetovao me, da odustanem od te svoje nakane, ali ga nisam poslušao. Scijenio sam, da će dobro biti, ako još jedan izvrstan umjetnik bude u Zagrebu, i to jedan, čija je jakost u kompozicijama i u izražaju čuvstva. Nadao sam se, da će se Bukovac i Medović dopunjavati i jedan na drugoga utjecati. U toj se nadi nisam prevario.« Kršnjavi je organizirao i Društvo umjetnosti u koje stupi, doselivši se u Zagreb, i Medović, već tada potpuno gotov i izgrađen slikar. Iako odgojen u talijansko-münchenskom duhu, u svom shvaćanju slikarstva nije se mnogo razlikovao od Bukovca (1855—1922) odgojenog u tadašnjoj francuskoj oficijelnoj školi. S Bukovcem je u zgradi Jugoslavenske akademije znanosti i umjetnosti, nakon svog dolaska u Zagreb, uredio atelier u kojem je radio »Sv. Jeronima« i kartone za Strossmayera (»Žrtva Abrahamova« i »Žrtva Noemova«). Ali Strossmayeru, koji je imao sasvim druge poglede na umjetnost, ove se skice nisu svidjele, te između njih dođe do oštra sukoba, koji je kasnije bio izglađen.

U Zagrebu se stanu oko Bukovca i Medovića, tadanjih potpuno zrelih i najizrazitijih umjetnika, okupljati mladi hrvatski slikari. Oni odluče nastaviti svoje dalje studije pod vodstvom Bukovca, na veliko nezadovoljstvo Kršnjavoga, koji se osobito tužio na Bukovčev »fa presto«, uz koji je međutim pristao i sam Medović. Bukovac i Medović zamole hrvatsku vladu da za umjetnike sagradi ateliere. Kršnjavi se za to svojski zauzme i atelieri budu doskora sagrađeni. Kada je Bukovac otklonio ponuđeni mu atelier, Kršnjavi ga dodijeli Medoviću, koji je u to doba kao svećenik bio primljen u nadbiskupiju zagrebačku.

Društvo je umjetnosti nakon svoje prve izložbe 1894 god. priredilo drugu 1895 u palači Odjeljenja za bogoštovlje i nastavu, kojom je prilikom prodana u Peštu velika Medovićeva reprezentativna kompozicija »Srijemski mučenici«, dramatski i sugestivno prikazana.

God. 1895 povede Kršnjavi zagrebačke umjetnike jahtom na naučnu ekskurziju u Ravennu i Veneciju, gdje Medović vidje Tiepolove freske. Društvo je umjetnosti god. 1896 organiziralo izložbu zagrebačkih umjetnika u Kopenhagenu, koja je vrlo dobro uspjela; u svečanom katalogu bio je reproduciran i Medovićev »Splitski sabor 925«. Ta slika, jedna od četiri velike historijske kompozicije, koje je Medović izradio za palaču Bogoštovlja i nastave, dobro je komponirana i iscrtana, a pojedine su glave, rađene po živome modelu, vrlo izražajne. Papinski poslanik u crnom haveloku iz XIX-tog stoljeća jest Medovićev autoportret. Kršnjavi mu je često puta pred-

bacivao slične anahronizme, osobito u kostimima. Na povratku iz Kopenhagena posjeti Medović Berlin, Dresden, Leipzig i Prag, koji mu se osobito svidio.

Zagrebački su umjetnici bili pozvani preko hrvatske vlade da u Pešti sudjeluju na milenijskoj izložbi. Oni prihvate taj poziv, ali na prijedlog Bukovca i Medovića postave uvjet da se željezna konstrukcija paviljona Hrvatske i Slavonije, u kojemu bi i oni izlagali, nakon izložbe prenese u Zagreb, gdje će služiti za umjetničke izložbe. Hrvatska vlada pristade, a naši umjetnici s Bukovcem i Medovićem na čelu izlože uz veliki uspjeh svoje radove. Taj paviljon i danas stoji na Trgu Kralja Tomislava u Zagrebu.

Poslije izložbe u Kopenhagenu, došlo je međutim do trzavica između Kršnjavoga i Društva umjetnosti s jedne, te Bukovca i njegova kruga umjetnika s druge strane. U Beču je jedna skupina umjetnika provela secesiju i zauzela protivni stav prema već postojećem Društvu bečkih umjetnika. To je strujanje zahvatilo i naše mlade likovne umjetnike, te oni istupe iz Društva umjetnosti 1897 god., i osnuju svoje Društvo hrvatskih umjetnika (s prvim predsjednikom Bukovcem). Ovo je novo društvo usko surađivalo s mladim literatima, s kojima su izdavali časopis »Život«, bogat ilustracijama. Koliko su bili ekskluzivni, najbolji je dokaz, da među prve članove nije bio primljen ni Medović. Mladi su mnogo napadali, osobito Kršnjavoga, koji se s većinom umjetnika raskrsti, a muzikolog im Kuhač u ime Starih odgovori u brošuri »Anarkija«. Celestin Medović ne htjede ulaziti u te raspre, no ipak pristade uz Kuhača davši javnu izjavu protiv novoga pokreta; ali ni on ne ostade u Društvu umjetnosti, nego je stajao sam za sebe.

God. 1898 otvori Društvo hrvatskih umjetnika, nakon Petrograda, s velikim moralnim uspjehom u Zagrebu izložbu pod imenom »Hrvatski salon«, ali već prigodom prve izložbe sukobe se Bukovac i Iveković, pa se posljednji pridruži Medoviću uz kojega je bio i Rendić, te tako nasta secesija iz secesije.

Medović je izradio čitav niz vrlo uspjelih ženskih i muških portreta, među ostalima poznati portret nadbiskupa Posilovića, zatim književnika Tresića-Pavičića i druge, no najbolji mu je sugestivni portret Pape Pija X, rađen u Vatikanu po narudžbi knjižare

Scholz u Zagrebu. Govoreći o portretima Medovićevim, u kojima imade mnogo mekoće i prirodnosti, spomenut ćemo još odličan portret njegove majke, s finim ugođajem crno-sivih i rđasto-smeđih tonova. Slika je vrlo izražajna, modelacija krepka, a crtež siguran.

S mnogo talenta i vještine slikao je Medović u to doba svoje religiozne kompozicije po crkvama u Slavonskoj Požegi, Bjelovaru, Križevcima i Novoj Gradiški. Još za vrijeme studija u Italiji radio je za franjevce u Faenzi i Ceseni, a god. 1895, prije svog odlaska u Zagreb, veliku oltarnu sliku Sv. Franje Asiškog u Maloj Braći u Dubrovniku; istog je sveca prikazao i na oltaru zagrebačke franjevačke crkve na Kaptolu. Među hrvatskim slikarima umio je on najbolje unijeti u brojne svoje koloristički sočne svetačke slike blago čuvstvo vjerskog osjećanja, budući sam franjevac i istinski pobožan. Religiozne slike sačinjavaju svakako dio najznačajnijih umjetnikovih radova, a Medović je bez sumnje najjači hrvatski religiozni slikar.

U kulturnom previranju i traženju novih vrednota u likovnom stvaranju, dolazilo je do čestih i oštrih trvenja između samih stvarača, njihovih mecena i sredine u kojoj su radili; to je na preosjetljivog Medovića djelovalo u negativnom smislu. Velike nade, koje je polagao u svoj boravak u Zagrebu, nisu se ispunile koliko je on očekivao te se Medović g. 1900 povuče u Kunu, u kojoj je sada ponajviše boravio sve do kraja svoga života. U Kuni, koja mu također nije mogla dati jačih poticaja, sagradi vilu i atelier, te radi uz svetačke slike i neke portrete, nature morte, a najviše u slobodnoj prirodi prekrasne pejzaže. Paleta mu postaje svjetlija i šarenija. Iste je godine sudjelovao na svjetskoj izložbi u Parizu, gdje je bila izložena i njegova »Bakhova svečanost« u hrvatskom odjeljenju.

Medović je s Ivekovićem god. 1901 izložio u Zagrebu gotovo sve svoje starije i novije radnje, među ostalima »Bakhovu svečanost« i velike historijske slike za vladinu svečanu dvoranu. Kršnjavi, uz neke prigovore njegovoj slici »Dolazak Hrvata«, ističe ipak da je slikarski vanredno dotjerana, s tehničkoga stanovišta jedna od njegovih najboljih historijskih radnja, a kompozicija da joj je vrlo dobra. Rađena je slobodnim i širokim potezima. Mjesto da Medović i dalje slika duboke duševne izražaje, on je postao kolorista, veli Kršnjavi u svom prikazu te izložbe (»Narodne Novine«, 1901).

Savez južnoslavenskih umjetničkih društava »Lada« priredio je 1904 god. u Beogradu veliku izložbu srpskih, hrvatskih, slovenskih i bugarskih umjetnika, na kojoj je izložio i Medović brojne nature morte i pejzaže. S istim je društvom kasnije izlagao još u Sofiji, Zagrebu i najposlije god. 1913 u Beogradu. Prigodom ovih izložbi kritika ga je osobito hvalila, a on je gotovo sve svoje izložene radove rasprodao, no danas se na žalost ne zna gdje se nalazi većina tih slika. Tih je godina Medović radio portret srpskoga kralja Petra, a u Cetinju portrete članova crnogorske kraljevske kuće.

U Zagrebu se međutim fuzioniralo Društvo hrvatskih umjetnika s Društvom umjetnosti, koje priredi god. 1905 svoju veliku jubilarnu izložbu, na kojoj je bio zastupan i Medović. Lunaček piše (»Savremenik«, 1906), da se Medović od svoga »Bakanala« znatno u kolorizmu promijenio: ranije je upotrebljavao ateliersko osvjetljenje i odgovarajuće tamnije tonove, a poslije jače šare i puno svijetlo. Kršnjavi, govoreći tom prilikom o »Krunisanju Ladislava Napuljskog«, priznaje Medoviću koloristički talenat i veliku tehničku vještinu. Neki su detalji uistinu sočno i krepko naslikani.

Četvrta je velika Medovićeva historička kompozicija, »Zaruke kralja Zvonimira«, reprezentativna dekorativna slika s ponešto preraskošnim koloritom.

Tokom god. 1907 oslikao je Medović crkvicu Sv. Spasa na novom groblju u Kuni, gdje i sâm u blizini počiva. Čitava je unutrašnjost crkvice smišljeno i jedinstveno komponirana, ali je od vlage na žalost gotovo sve uništeno.

U prvoj regionalnoj dalmatinskoj izložbi hrvatskih umjetnika u Splitu, priređenoj god. 1908, izložio je Medović među ostalim svojim radovima pejzaže i marine. Pišući o toj izložbi, Dr. Ivo Tartaglia (»Savremenik«, 1909) iznosi, da su Medovićeve marine »izvrsne i virtuozno dotjerane«, a za neke pejzaže veli da su »posve realistične i bojama raskošne slike, pune svijetla i zraka«. Na njegovim je marinama bogato i usklađeno nijansiranje modrih, zeleno-sivih i blijedo-žutih tonova, bile one mirne, s finim odsjevima laganih talasića, ili dinamički pokrenute s bijelo-zelenkastom pjenom valova u tamnom ugođaju oluje. U pejzažima češće donosi mekane tonove večernjih osvjetljenja. Karakteristična je međutim za Medovića bogata

skala violetno-rumenih tonova, kojima slika osobito na svojim kasnijim pejzažima dalmatinski vrijes.

Medović je god. 1912 boravio i radio u Beču. Tužio se na Zagreb, gdje nije našao povoljne prilike za umjetničko stvaranje, bacajući krivnju na Kršnjavoga, koji je opet krivio umjetnike. U Beču je Medović sudjelovao na Jadranskoj izložbi s pejzažima i marinama, koje je kritika pohvalno istaknula, a slike su većinom prodane.

Uzalud je Bukovac zvao Medovića u Prag. On se iza svoga bečkog boravka povrati u rodnu Kunu.

Pred svjetski rat priredi Medović izložbu u Opatiji, gdje gosti pokupovaše sve njegove radove. Budući da je među njima bilo tuđinaca, ostade i opet jedan dio Medovićevih radova za nas izgubljen.

Iz vremena rata (osobito oko 1917 god.) potječu mnoge Medovićeve svetačke kompozicije za crkve: u Vrboskoj na Hvaru, velika oltarna slika Sv. Ivana Krstitelja u franjevačkoj crkvi Deloriti u Kuni, u Vranjicu, na Pagu, u Baški, pa interesantni ekstatični Sv. Jeronim u Slanom kod Stona.

Potkraj svoga života sudjelovao je Medović 1919 god. još na prvoj poslijeratnoj Jugoslavenskoj izložbi, koja je bila priređena u Splitu. Njegova posljednja velika kompozicija »Oslobođenje« ostade nedovršena, kao što ostaše i mnoge njegove na veliko smišljene slike u skicama (»Cetinski sabor«, »Grobničko polje« itd.).

Nakon dugog i plodnog umjetničkog rada podlegao je Celestin Medović teškoj bolesti u sarajevskoj bolnici dne 26 siječnja 1920 god., a danas počiva na groblju u Kuni, smiren, među čempresima.

Ovim riječima o Celestinu Medoviću nije bila svrha kritički osvijetliti njegov slikarski opus, nego dati što potpuniju informaciju o Medovićevu životu i umjetničkom djelovanju, otimajući ga, gotovo dvadeset godina nakon njegove smrti, nepravednom zaboravu naših suvremenika.

REPRODUKCIJE

SPLITSKI SABOR

SPLITSKI SABOR, *DETALJ I*

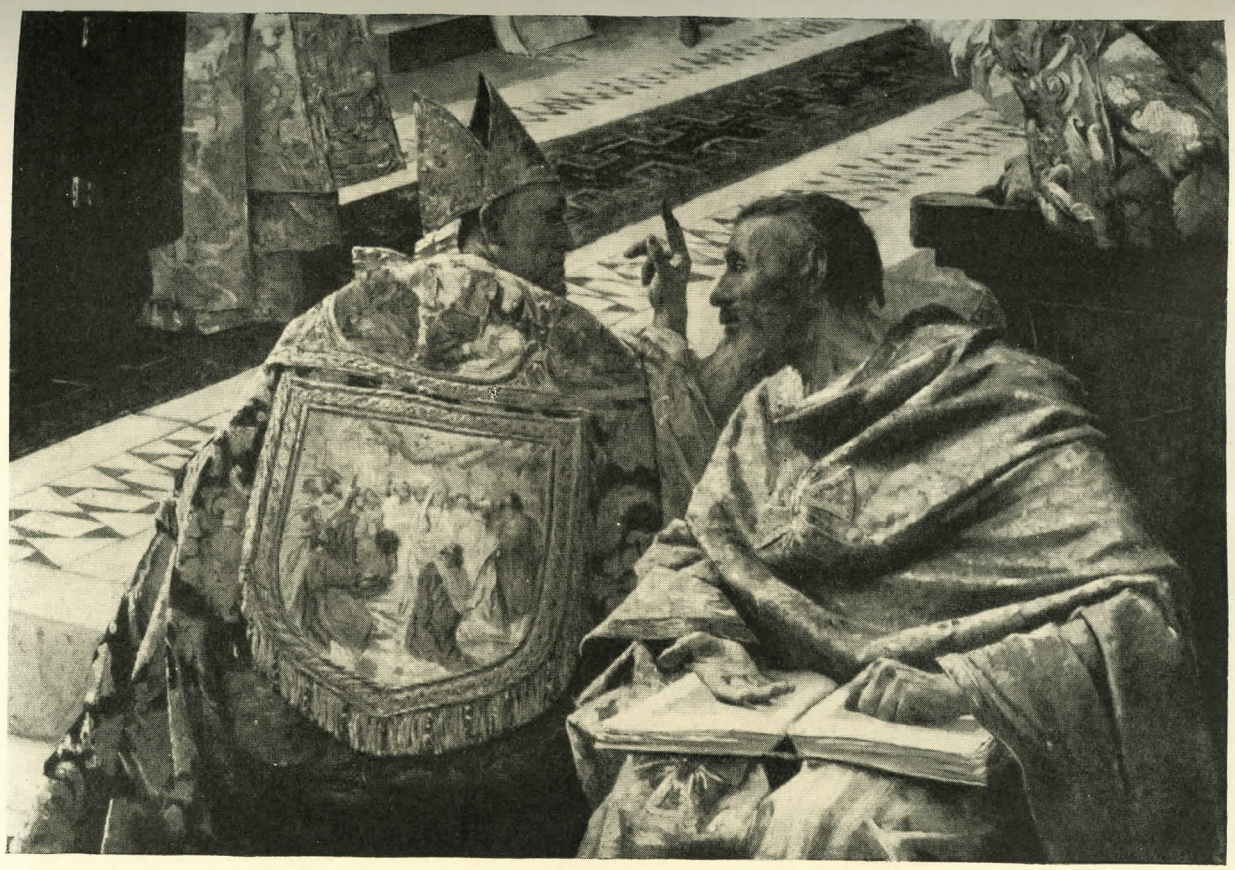

SPLITSKI SABOR, DETALJ II

DOLAZAK HRVATA

DOLAZAK HRVATA, DETALJ

ZARUKE KRALJA ZVONIMIRA

ZARUKE KRALJA ZVONIMIRA, DETALJ

KRUNISANJE LADISLAVA NAPULJSKOGA

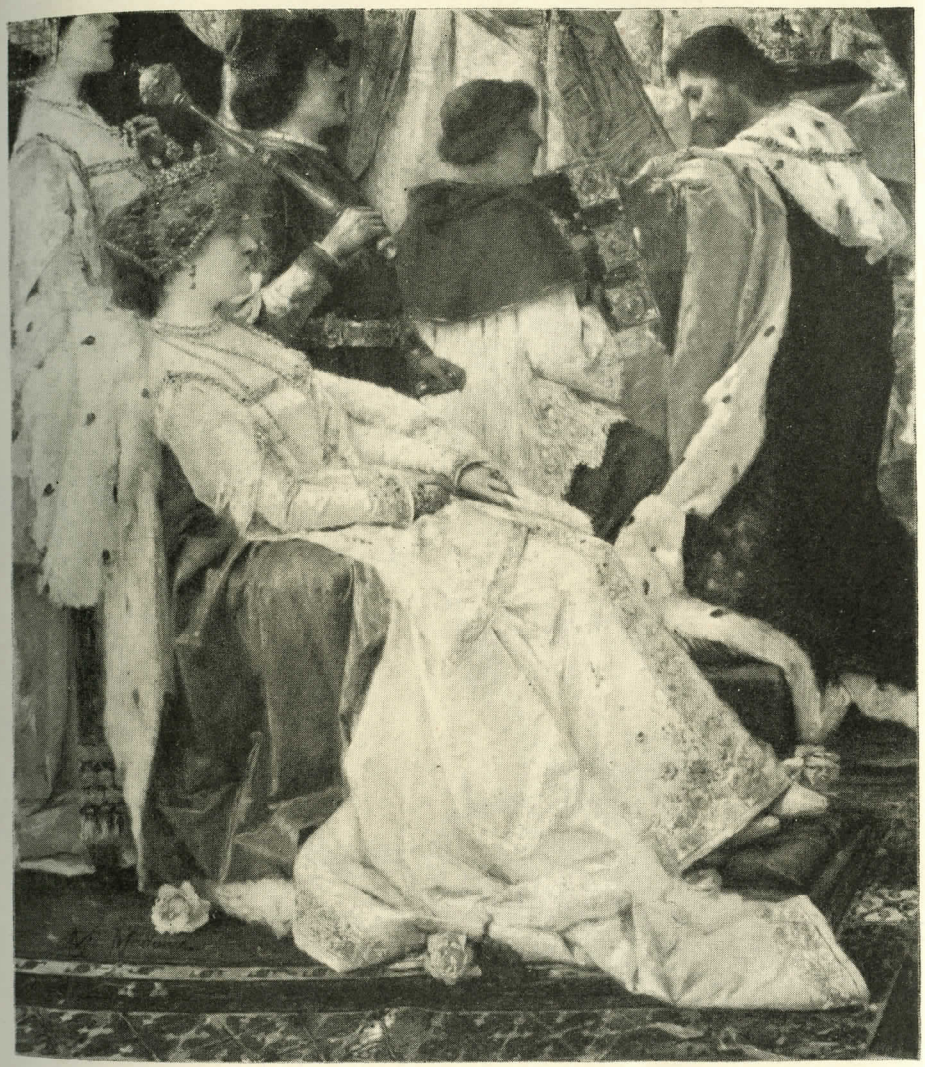

KRUNISANJE LADISLAVA NAPULJSKOGA, DETALJ

STJEPAN II

BITKA NA GROBNIČKOM POLJU, SKICA

SRIJEMSKI MUČENICI

BAKHOVA SVEČANOST

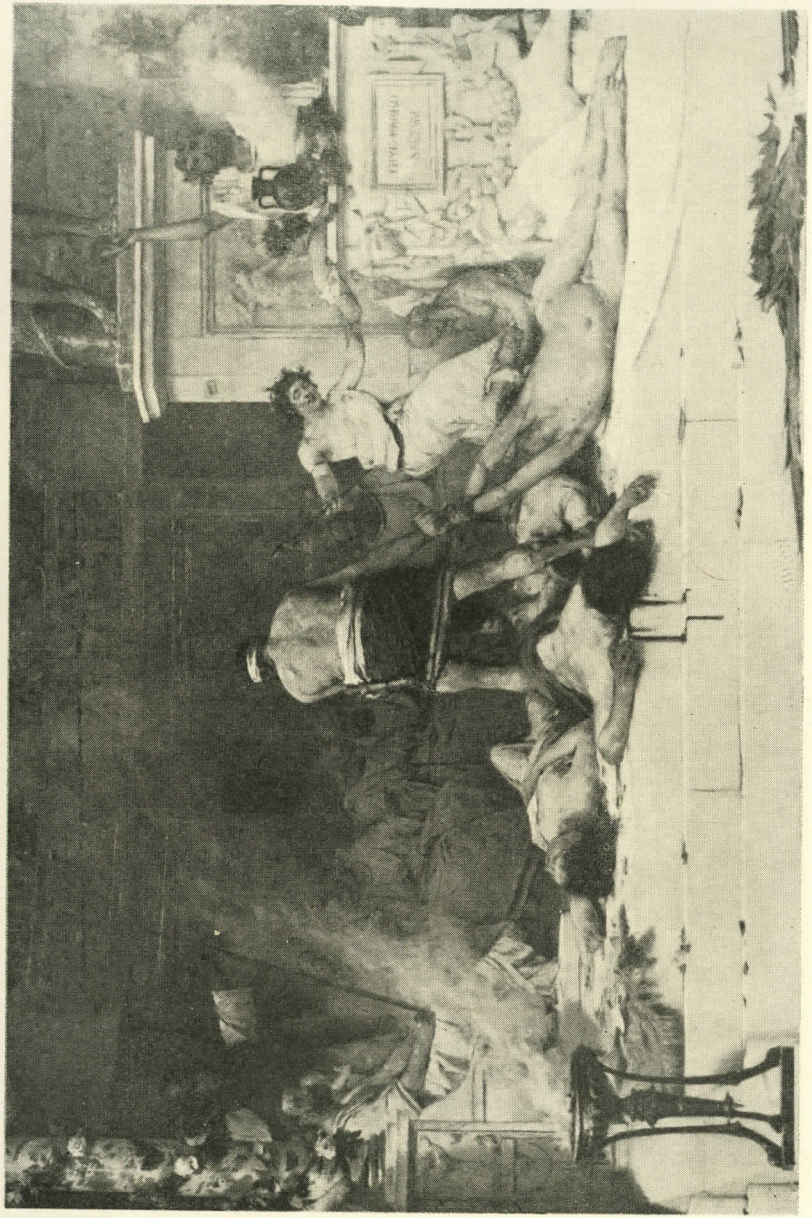

BAKHOVA SVEČANOST, DETALJ

RASPEĆE

ZARUKE SV. KATARINE

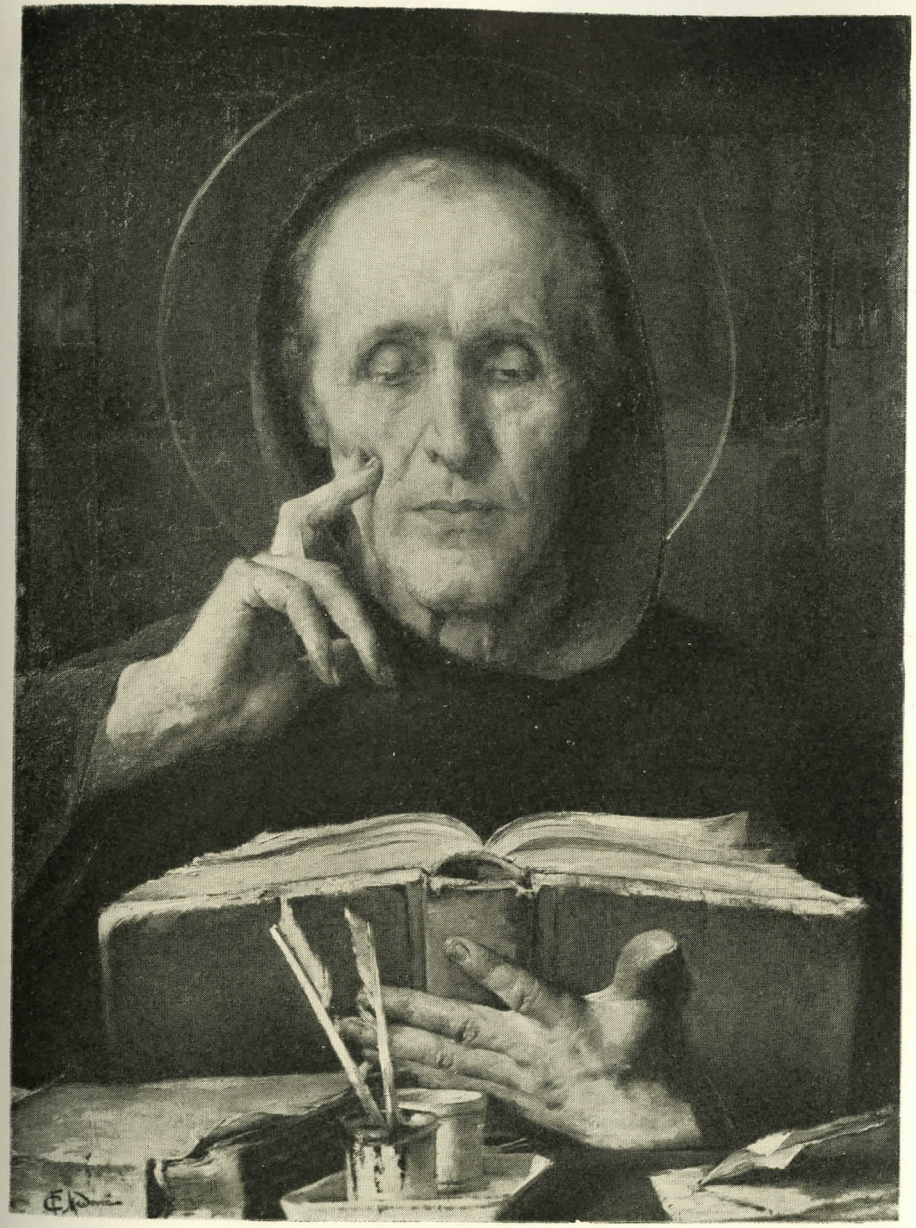

SV. BONAVENTURA

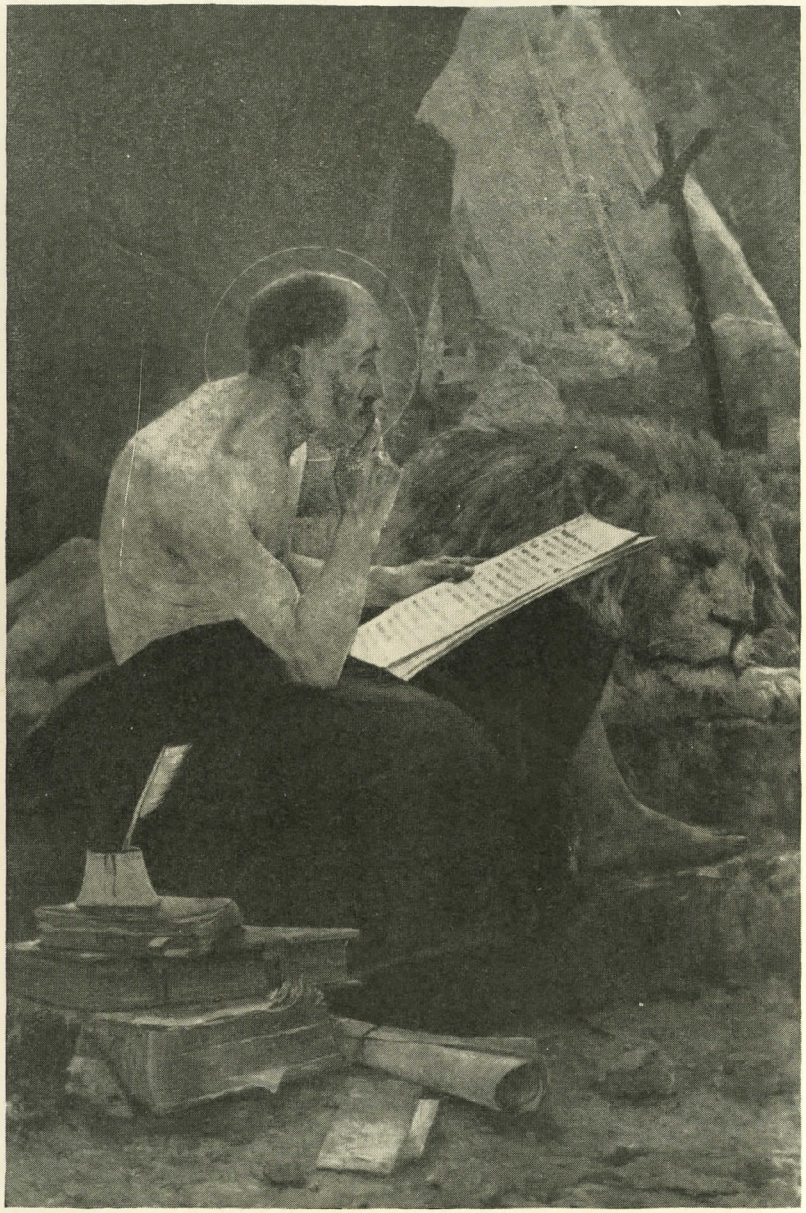

SV. JERONIM

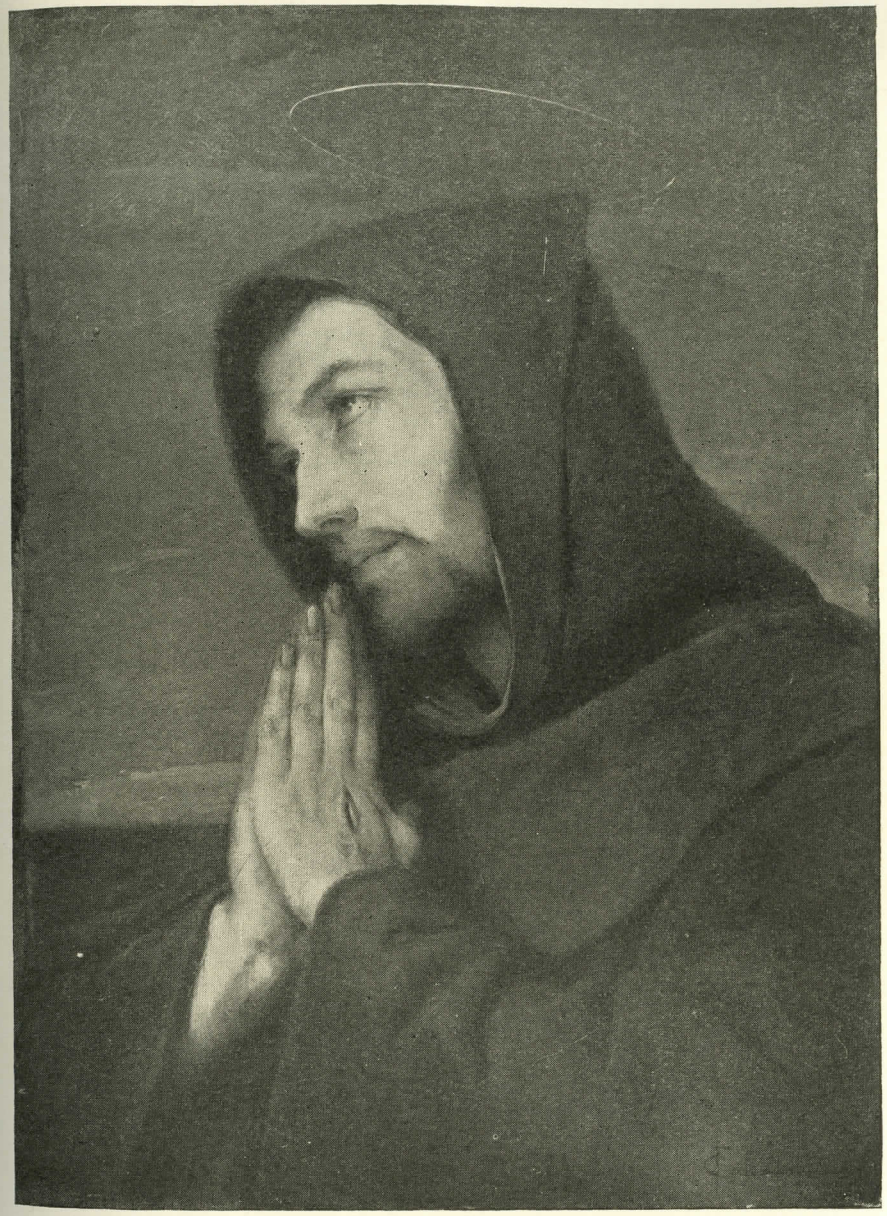

SV. FRANJO ASIŠKI

KAIN I ABEL

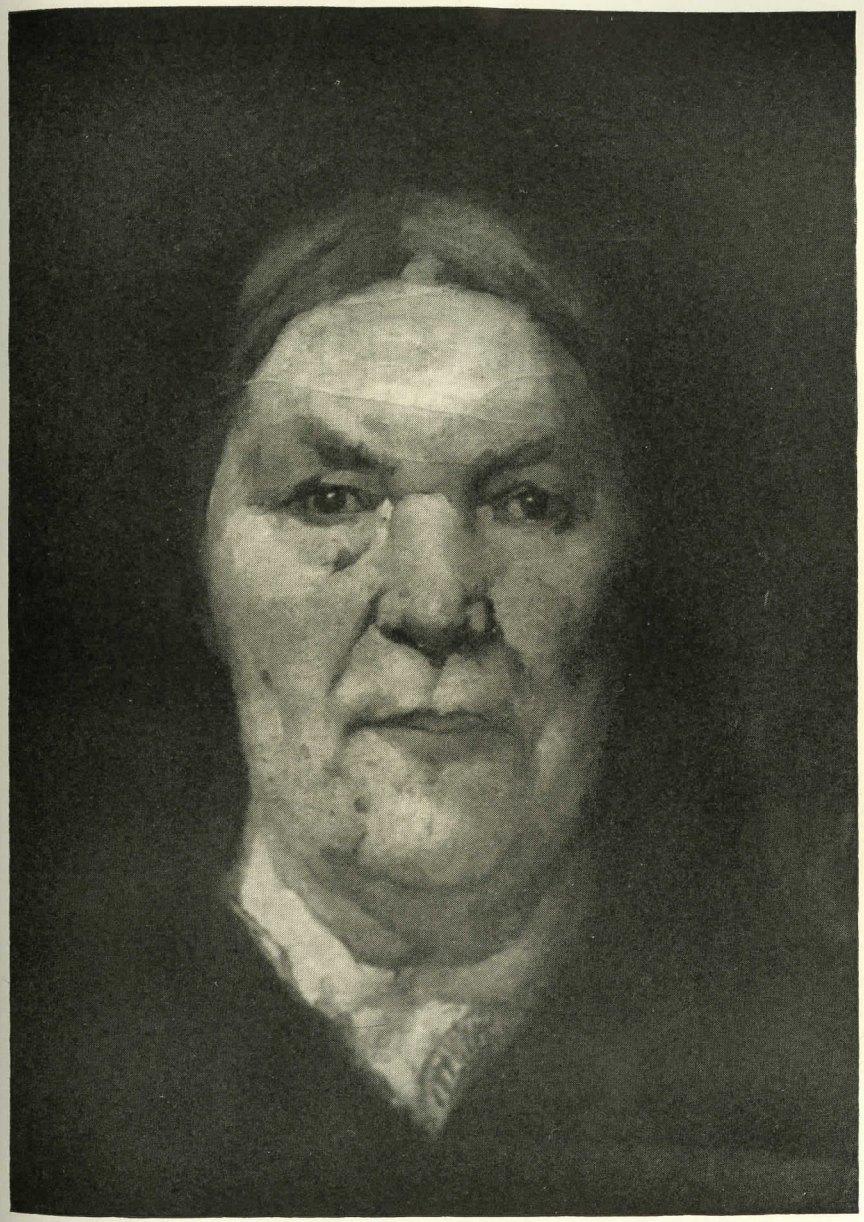

MOJA MAJKA

PORTRET PAPE PIJA X

PORTRET ADOLFA PL. MOŠINSKOGA

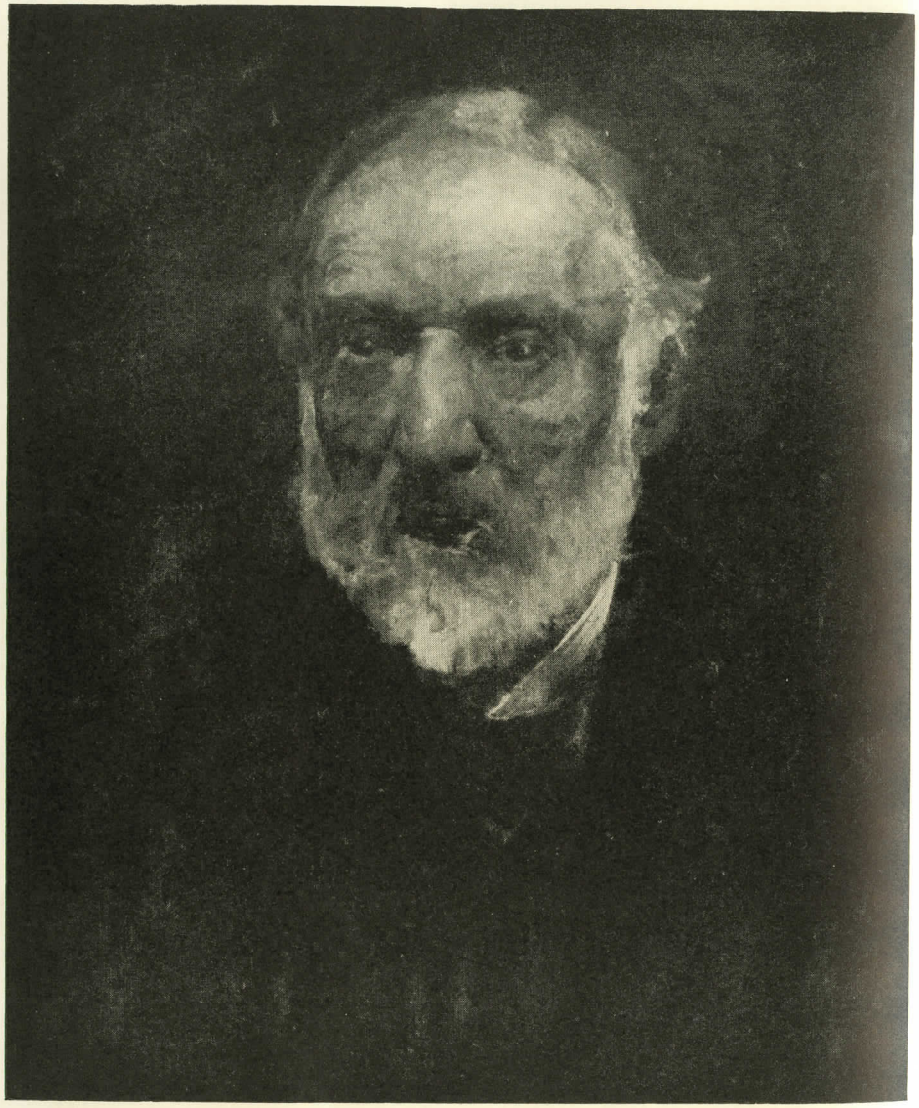

PORTRET STARCA

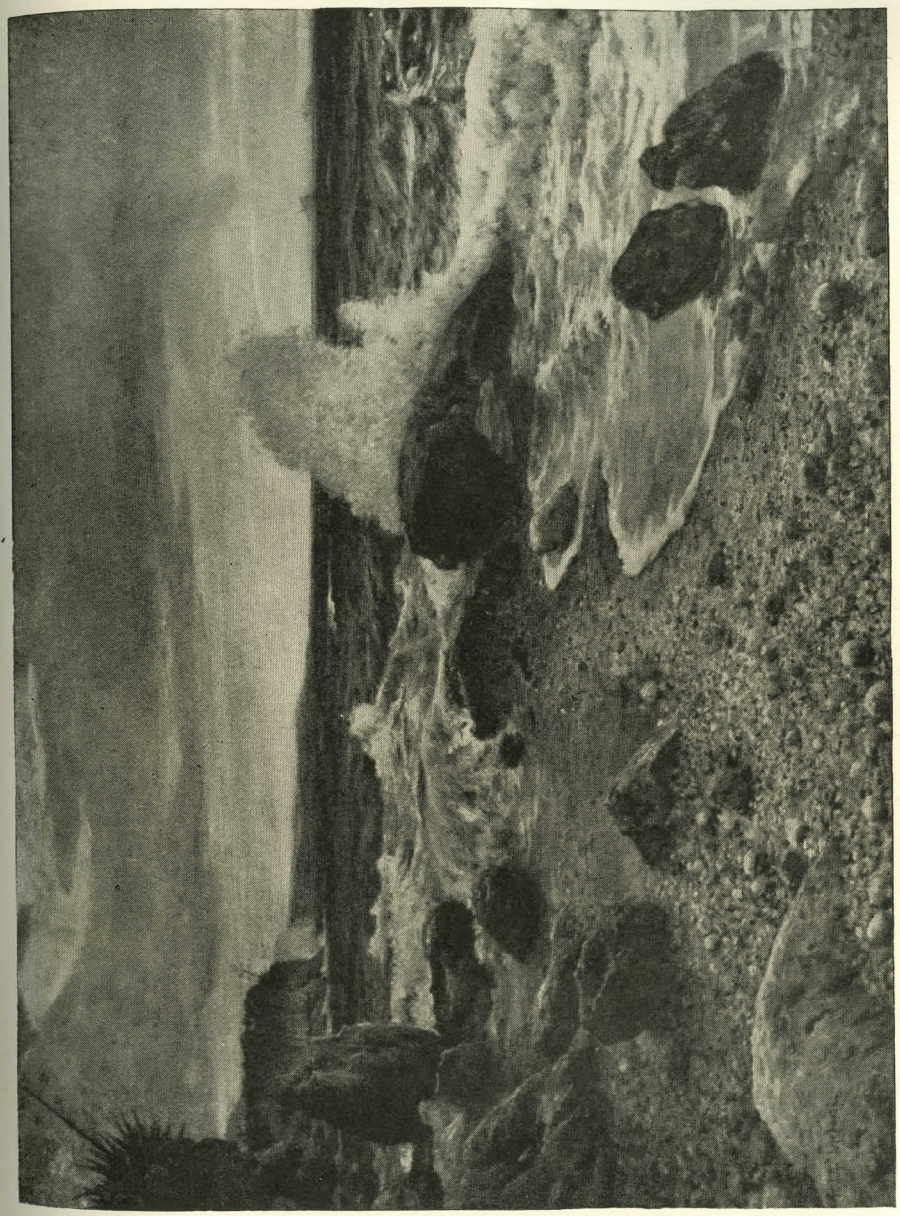

JUGOVINA

LEBIC

BONACA

VRIJES

ROMANTIČNI OTOK

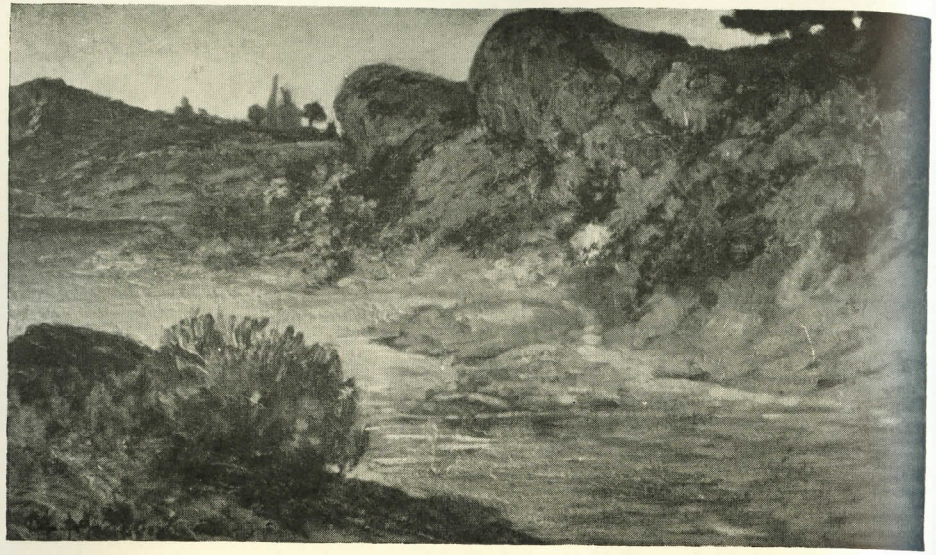

UVALA

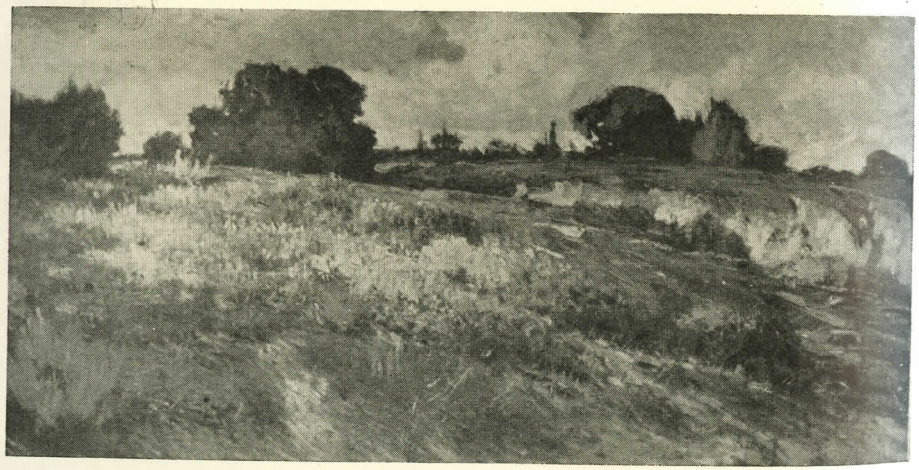

POLJE KRAJ KUNE

ŠKRPINE

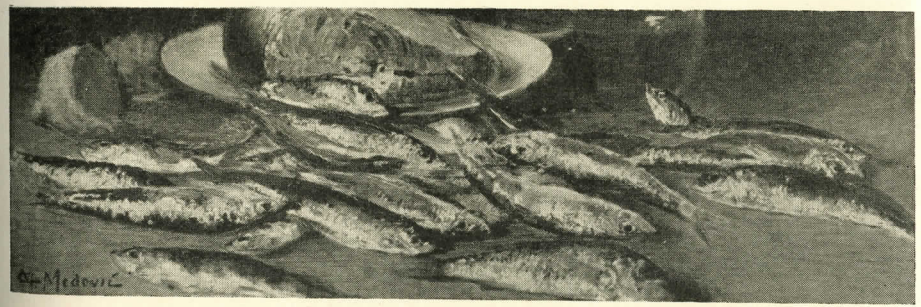

SARDELICE

JAREBICE

K A T A L O G

U L J E N E S L I K E

1 SPLITSKI SABOR (3,00×2,20)
Prosvjetno odjeljenje Kr. banske uprave Savske banovine, Zagreb

2 DOLAZAK HRVATA (3,00×2,20)
Prosvjetno odjeljenje Kr. banske uprave Savske banovine, Zagreb

3 ZARUKE KRALJA ZVONIMIRA (3,00×2,20)
Prosvjetno odjeljenje Kr. banske uprave Savske banovine, Zagreb

4 KRUNISANJE LADISLAVA NAPULJSKOGA (3,00×2,20)
Prosvjetno odjeljenje Kr. banske uprave Savske banovine, Zagreb

5 BAKHOVA SVEČANOST (3,60×2,05)
Općina grada Zagreba

6 BITKA NA GROBNIČKOM POLJU (1,00×0,75)
g. dr. Niko Andrijašević, Sarajevo

7 STJEPAN II (0,40×0,34)
g. Ante Gašpić, Zagreb

8 SRIJEMSKI MUČENICI, SKICA (0,66×0,45)

9 TRIBUNI, SKICA (0,74×0,50)

10 DOLAZAK HRVATA, SKICA (0,65×0,48)
Galerija umjetnosti Primorske banovine, Split

11 GRGUR NINSKI, studija za Splitski sabor (0,68×0,44)
Galerija umjetnosti Primorske banovine, Split

12 PAŽ, studija za Splitski sabor (0,72×0,30)

13 STUDIJA za Krunisanje Ladislava Napuljskoga (0,46×0,38)

14 BAKHOVA SVEČANOST, SKICA (0,76×0,48)

15 STUDIJA ZA BAKHOVU SVEČANOST I (0,56×0,28)

16 STUDIJA ZA BAKHOVU SVEČANOST II (0,54×0,32)

17 STUDIJA ZA BAKHOVU SVEČANOST III (0,32×0,24)

18 STUDIJA ZA BAKHOVU SVEČANOST IV (0,32×0,26)

19 STUDIJA ZA BAKHOVU SVEČANOST V (0,38×0,24)

20 RASPEĆE (1,00×0,60)
g. dr. Niko Andrijašević, Sarajevo

21 ZARUKE SV. KATARINE (1,52×1,10)
g. mr. ph. Eugen Feller, Zagreb

22 SV. JERONIM (1,85×1,22)
Prvostolni Kaptol zagrebački

23 SV. JERONIM, STUDIJA (0,68×0,48)

24 SV. BONAVENTURA (0,66×0,46)
Strossmayerova galerija, Zagreb

25 ŽRTVA ABRAHAMOVA (0,78×0,56)
Strossmayerova galerija, Zagreb

26 ŽRTVA NOEMOVA (0,68×0,42)
Strossmayerova galerija, Zagreb

27 SV. FRANJO ASIŠKI (0,62×0,44)
Strossmayerova galerija, Zagreb

28 SV. FRANJO ASIŠKI (0,37×0,30)
g. dr. Ivo Tartaglia, Split

29 SV. FRANJO ASIŠKI (0,27×0,23)
g. dr. Niko Andrijašević, Sarajevo

30 SMRT SV. FRANJE (0,36×0,32)

31 MAGDALENA (1,44×1,08)

32 KAIN I ABEL (0,44×0,37)
g. mr. ph. Hinko Brodjovin, Zagreb

33 HRIST (0,46×0,41)
g. Melko Knežević, Zagreb

34 KRŠTENJE U KATAKOMBAMA, SKICA (0,44×0,22)

35 POGREB U KATAKOMBAMA, SKICA (0,44×0,22)

36 UZAŠAŠĆE MARIJINO, SKICA (0,38×0,28)

37 MOJA MAJKA (0,37×0,27)
g. dr. Ivo Tartaglia, Split

38 PORTRET PAPE PIJA X (1,00×0,79)
Nadbiskupija zagrebačka

39 STUDIJA ZA PORTRET PAPE PIJA X (0,50×0,45)
g. pl. Barac

40 PORTRET NADBISKUPA POSILOVIĆA (1,34×1,00)
Nadbiskupija zagrebačka

41 PORTRET ADOLFA PL. MOŠINSKOGA (1,00×0,75)
Općina grada Zagreba

42 PORTRET STARCA (0,53×0,45)
g. Melko Knežević, Zagreb

43 PORTRET gđe. KLOTILDE GUTHARDT (0,44×0,36)
gđa. Klotilda Guthardt, Zagreb

44 PORTRET g. ANTE GAŠPIĆA (0,60×0,46)
g. Ante Gašpić, Zagreb

45 PORTRET GOSPODINA S CVIKEROM (0,42×0,32)

46 PORTRET UMJETNIKA (0,45×0,27)
preč. g. Filip Hajduković, prebendar, Zagreb

47 STARI RIBAR (0,29×0,25)
preč. g. Filip Hajduković, prebendar, Zagreb

48 PRIMORKA (0,57×0,51)
g. Ivan Matković, Zagreb

49 PORTRET gđice. OLGE MODEC (0,37×0,30)
g. mr. ph. Hinko Brodjovin, Zagreb

50 PORTRET MUŠKARCA (0,41×0,33)

51 PORTRET FRA LJUDEVITA MATKOVIĆA (0,57×0,45)
g. Ivan Matković, Zagreb

52 PORTRET FRANJEVCA (0,59×0,42)
g. arh. Lavoslav Kalda, Zagreb

53 NASMIJANI LAIK (0,32×0,19)
g. mr. ph. Hinko Brodjovin, Zagreb

54 RIMLJANKA I (0,94×0,80)
g. mr. ph. Hinko Brodjovin, Zagreb

55 RIMLJANKA II (0,94×0,80)
g. mr. ph. Hinko Brodjovin, Zagreb

56 ISKUŠENJE, SKICA (0,42×0,22)
g. Dragan Hruš, Zagreb

57 DJEČAK, studija za Srijemske mučenike (0,46×0,28)

58 ČOBANICA (0,31×0,18)

59 U TAMNICI, SKICA (0,31×0,24)

60 SKICA (0,30×0,15)

61 DIJETE, SKICA (0,20×0,15)

62 FRANJEVAC PRI ČITANJU BREVIJARA (0,24×0,16)

63 ODMOR (0,62×0,50)
g. dr. Nikola Kostrenčić, Zagreb

64 VRIJES I (0,82×0,60)
Strossmayerova galerija, Zagreb

65 BONACA (1,10×0,80)
g. Božo Banac, Zagreb

66 POGLED NA DUBROVNIK (1,00×0,73)
g. Božo Banac, Zagreb

67 JUGOVINA (1,50×1,00)
Župa Sv. Marka, Zagreb

68 VRIJES II (1,50×1,10)
Župa Sv. Marka, Zagreb

69 ROMANTIČNI OTOK (0,68×0,43)
g. mr. ph. Hinko Brodjovin, Zagreb

70 POLJE KRAJ KUNE (0,60×0,32)

71 UVALA (0,53×0,33)

72 VRIJES U POLJU (0,46×0,37)
g. arh. Lavoslav Kalda, Zagreb

73 KUK (1,00×0,70)
g. Dane Šarić, senator, Zagreb

74 PEJZAŽ S VRIJESOM (0,58×0,33)

75 MANASTIR U SUTONU (0,43×0,38)
g. dr. Niko Andrijašević, Sarajevo

76 BRNISTRA U CVATU (0,37×0,26)
g. dr. Niko Andrijašević, Sarajevo

77 GROBLJE U KUNI (1,10×0,78)

78 ULAZ U GROBLJE (0,36×0,26)
g. Ante Gašpić, Zagreb

79 GROBLJE, SKICA (0,36×0,27)
g. dr. Niko Andrijašević, Sarajevo

80 LEBIĆ (0,32×0,20)

81 KRŠ, SKICA (0,27×0,19)
g. dr. Niko Andrijašević, Sarajevo

82 VRIJES, SKICA (0,27×0,20)
g. E. Mezer, Sarajevo

83 UZBURKANO MORE (0,34×0,23)

84 TALASI (0,30×0,22)

85 OLUJA (0,36×0,20)

86 VULKAN (0,24×0,21)

87 LITICA U BAŠTINI (0,23×0,18)

88 RODNA KUĆA MEDOVIĆEVA (0,35×0,27)
g. dr. Niko Andrijašević, Sarajevo

89 ŽITO (0,31×0,21)

90 VRIJES UZ MORE (0,27×0,19)
g. Ivan Matković, Zagreb

91 RUŠEVINE (0,35×0,27)

92 BAŠTINA (0,28×0,23)

93 UZ OBALU (0,26×0,20)

94 KUNA U SNIJEGU (0,36×0,25)

95 POLJE (0,37×0,18)

96 RASCVALA BRNISTRA (0,37×0,20)
g. Ivan Matković, Zagreb

97 PINIJE KRAJ MORA (0,33×0,28)
g. Dragan Hruš, Zagreb

98 PINIJE (0,30×0,24)

99 KUPLJENJE MASLINA (0,32×0,24)
g. dr. Niko Andrijašević, Sarajevo

100 ŽUTULJA (0,23×0,16)

101 ŠKRPINE (0,44×0,26)
g. Ante Gašpić, Zagreb

102 SMOKVE (0,46×0,24)
g. Julio Schönbaum, odvj., Zagreb

103 TIJESAK ZA VINO (0,28×0,19)

104 PILE NA TANJURU (0,35×0,28)

105 PIJETAO (0,44×0,29)
g. dr. Niko Andrijašević, Sarajevo

106 BATAK (0,41×0,20)

107 SARDELICE (0,55×0,20)

108 JAREBICE (0,46×0,30)
g. mr. ph. Eugen Feller, Zagreb

G R A F I K A

109 MUŠKI AKT	Crtež ugljenom
110 SV. JERONIM	Crtež ugljenom
111 ŽENSKI AKT	Crtež ugljenom
112 DJEVOJČICA g. dr. Leander Brozović, Velika Kikinda	Crtež olovkom
113 SAGNUTI MUŠKI AKT	Crtež olovkom
114 ŽENSKI POLUAKT	Crtež olovkom
115 STUDIJA GLAVE	Crtež ugljenom
116 SJEDEĆI MUŠKI AKT	Crtež crvenom kredom
117 SJEDEĆI ŽENSKI AKT	Crtež ugljenom
118 APOSTOL	Akvarel
119 STUDIJA STARCA	Akvarel
120 ZA SPROVODOM	Bakropis
121 MUŠKI POLUAKT	Crtež crvenom kredom
122 GLAVA RIBARA	Crtež crvenom kredom
123 STUDIJA ZA PORTRET	Crtež ugljenom
124 PUT U EMAUS	Crtež ugljenom
125 MUŠKI POLUAKT S LEĐA	Crtež ugljenom
126 MOJSIJE g. dr. Leander Brozović, Velika Kikinda	Crtež olovkom
127 STUDIJA MUŠKOG AKTA	Crtež crvenom kredom
128 STUDIJA MUŠKOG POLUAKTA	Crtež crvenom kredom
129 APOSTOL PAVAO	Crtež ugljenom

Slikama ispod kojih nije označeno vlasništvo, vlasnik je sinovac Celestina Medovića g. Ante Medović iz Kune

IZLOŽBU CELESTINA MEDOVIĆA

ARANŽIRALI SU GG.

JOZA KLJAKOVIĆ

KAMILO RUŽIČKA

MARINO TARTAGLIA

Hrvatsko društvo umjetnosti smatra svojom dužnošću da zahvali Nadbiskupiji zagrebačkoj, Banskoj upravi Savske banovine, Prvostolnom kaptolu zagrebačkom, Strossmayerovoj galeriji, Općini grada Zagreba, Galeriji umjetnosti Primorske banovine, Župi Sv. Marka u Zagrebu, kao i svima ostalim pojedincima, koji su društvu stavili na raspolaganje slike Celestina Medovića te time omogućili priredbu ove izložbe.

K A Z A L O

UVODNA RIJEČ 7

VLAHO BUKOVAC, PORTRET CELESTINA MEDOVIĆA 9

CELESTIN MEDOVIĆ 11

REPRODUKCIJE

- Splitski sabor 27
- Splitski sabor, detalj I 28
- Splitski sabor, detalj II 29
- Dolazak Hrvata 30
- Dolazak Hrvata, detalj 31
- Zaruke kralja Zvonimira 32
- Zaruke kralja Zvonimira, detalj 33
- Krunisanje Ladislava Napuljskoga 34
- Krunisanje Ladislava Napuljskoga, detalj 35
- Stjepan II 36
- Bitka na Grobničkom polju, skica 37
- Srijemski mučenici 38
- Bakhova svečanost 39
- Bakhova svečanost, detalj 40
- Raspeće 41
- Zaruke Sv. Katarine 42
- Sv. Bonaventura 43
- Sv. Jeronim 44
- Sv. Franjo Asiški 45
- Kain i Abel 46
- Moja majka 47
- Portret pape Pija X 48
- Portret Adolfa pl. Mošinskoga 49
- Portret starca 50
- Jugovina 51
- Lebić 52
- Bonaca 53
- Vrijes 54
- Romantični otok 55
- Uvala 56
- Polje kraj Kune 56
- Škrpine 57
- Sardelice 57
- Jarebice 58

KATALOG

- Uljene slike 61
- Grafika 67

UREDILI

JOZA KLJAKOVIĆ i DRAGUTIN TADIJANOVIĆ